

מבחינה נפשית, כי פגעי בחברים שלי, פגעי במפקדים שלי ובפקודים שלי. פגעי בגאווה היחידה שגידלה אותי ושהיתה כליך חשובה לי.

אני חושב שהיחידה המרכזית היא היחידה הטובה ביותר במישטרה. למרות שהחוקרים ממח"פ התגאו בפני שהם יותר טובים. זה לא חוכמה לחקור במיקרה כמו שלי, כשמודיע מספר להם הכל, מלביש את המישטרה בול על כל הנקודות החלשות והם רק אוספים את הביצים מהלול.

ברגע שנעצתי בנמלה-תעופה ידעתי שזה הסוף. הם עשו כמה טעויות. כאשר עצרו אותי ואמרו לי שיש הוראה לעשות חיפושים על אנשי מישטרה שיוצאים לחו"ל, כדי לראות אם הם לא מוציאים יותר מטבע, שמעתי ממכשיר קשר של שוטר שעמד לידי, שמישהו שואל אם לעצור אותי או לשחרר, ואז הבנתי שכל הפעולה היתה בגללי. ידעתי שזה הסוף.

את שלב הבכי כבר עברתי. בכיתי כמעט עד תום ההליכים בבית-המשפט, כי כאב לי נורא שפגעי ביחידה שלי.

אני הולך לעמוד על הרכן שמולו עמדתי כליך הרבה שנים, ואני חושב שזה יהיה מעמד קשה מאוד. לעמוד מול חברי שהיו שם, מול פרקליטה שמכירה אותי מתיקים קודמים שבהם

מורשע שליט, ידעתי שזה הסוף?

עברנו יחד, ולפני שופט שמכיר אותי כחוקר טוב וחרוף. אני חושב שהמעמד הזה יותר קשה עבורי מהעונש שאקבל. גם העבודה תחסר לי נורא. את יודעת מה זה היה בשבילי לקום בבוקר ולדעת שיש לי אחריות על התפתח? לדעת שאני פועל למען החברה המתקנת יותר? לטפל באנשים חסרי ישע שפרצו לביתם או סחטו אותם. יהיה לי קשה לקום בבית-הסוהר ולדעת שאני סגור ואינני יכול לעזור לחברה.

עד כאן דברי מפסקה שלמה שליטי.

שמעתי את נימת קולו, ואחרי שראיתי את גופו הגדול מדועע במאמץ לעמוד בפני הדמעות החונקות אותו אני מאמינה לו. לא הוזכר את אשתו או את מישפחתו ואת סיבלם, רק את היחידה שלו שבגאותה פגע. אני מאמינה לשליט כי היה שוטר טוב, ופושע מיקרי גרוע.

האם חנקה את בנה למוות בתחנת המישטרה. שאר ילדיה נמסרו לאימוץ ולמישפחות אומנות

אם אוכלת בניה

חולה במחלת-נפש קשה. נקבע כי היא חולה בסכיזופרניה-פרנואידית וכי אינה יודעת להבחין בין טוב ורע.

בשפה מישפטית — פירוש הרבר כי מירה לא היתה אחראית למעשה בעת שחנקה את בנה, וכי אי-אפשר להעמידה לדין על כך. לרברי הרופאים היא עדיין במצב קשה וזקוקה לאישפוז ממושך.

התובעת אחיטוב ביקשה מהשופט רויך ולך להאריך את מעצרה של האם עד תום ההליכים, ולאשפוז בינתים בבית-החולים. על פי החוק יש למנות למירה סניגור, שייצג אותה בהמשך ההליכים, כאשר יוצהר רישמית כי לא היתה אחראית למעשה.

בינתיים שוכנת מירה במיטתה, בבית-החולים, ללא נוע. היא שקועה בעצמה, עיניה כבויות, והיא נראית כחיה נרפפת. אין היא יוצרת קשר עם איש ממטפליה וכמעט שאיננה מרברת עם אדם.

בבית-המשפט רק שאלה מה ייעשה בה? וכאשר אמר לה השופט כי ימונה לה סניגור, נרגעה ואמרה "בסדר". בצעדים כבדים עזבה האשה את בית-המשפט וצעדה לעבר עתיד שבו תלווה אותה תמיד תמונת בנה שהומת בידיה.

אילנה אלון

ב-28 בדצמבר 1983, בשעת ערב, הבחינו שוטרים שסיררו בניידת, כאשה ובילד קטן והולכים ללא מטרה בגשם ובקור. השוטרים עצרו את השניים ושאלו אותם למעשהם. ואז התברר להם כי האשה ביקרה את ידידה בכלא ולא הצליחה לחזור לחיפה. מאחר שלא היה לה מקום מגורים בתל-אביב ולא כסף למלון, ריחמו עליה השוטרים ולקחו אותה ואת בנה לתחנת-המישטרה. שם סידרו להם מיטות, שמיכות ותנור.

גופת ילד בשירותים

בינתיים שוכנת מירה במיטתה, נטלה את בנה בידה ואמרה לשוטרים כי הם הולכים לשירותים. כאשר חזרה משם לבדה, הרהימה את השוטר התורן, ואמרה לו כי חנקה את בנה וכי הוא מוטל מת בשירותים. על ריצפת השירותים מצאו השוטרים את גופתו הקטנה של הילד המת. התנהגותה של האם, שתיקויה הארוכות ודבריה חסרי המובן, שיכנעו את החוקרים לשלוח אותה לבדיקה פסיכיאטרית.

בבדיקה הממושכת שנערכה בבית-החולים אברבנאל, התברר כי היא היתה כבר מאושפזת בעבר וכי היא

גם הקשר עם גבר זה, שעליו ניסתה לשמור בכל מאודה, לא נמשך זמן רב. השניים נפרדו ומירה עברה להתגורר בחיפה. שם פגשה בגבר אחר, אף הוא בן-מיעוטים, וגם לו ילדה מירה שני ילדים, בת, שנמסרה למישפחה אומנת, ובן שנשאר אצל אמו. הבן שאותו חנקה בתחנת-המישטרה.

יחסיה עם אבי הילד היו גרוועים וזמן רב. הוא היה מכה את מירה, ולדבריה ניסה להורידה לזנות. הוא הפליא בה מכותיו והיא נאלצה לברוח מן הבית למעון לנשים מכות. בינתיים נשלח הגבר למאסר.

גם כאשר היה הגבר במאסר, נמשך הקשר עם מישפחתו. הוריו נהגו לבקר את נכדם ומירה החלה לחשוך כי הם מנסים לסמם את הילד. היא חשדה כי הם הם שולחים אותה מהבית בתואנות שונות, כדי שיוכלו להישאר איתו לבד, ולהדיר לגופו רעלים שונים.

לדבריה, כאשר היו הורי בעלה עוזבים את הבית, היה הילד חולה. הוא שילשל, הקיא וסבל מכאבי-גרון ותחלואים שונים. מירה פנתה למישטרה והתלוננה על כך. מצבה הנפשי, המערער, הירדרר באותה תקופה והיא אושפזה בבית-חולים לחולי-נפש. אחרי ששוחררה, חזרה לאותו מצב אומלל שבו היתה קודם, ואחרי חודשים אחדים אושפזה שוב.

עיניים כבויות ועצובות ניכטו מפניה של מירה ירוגן על ספסל-הנאשמים. כתב-האישום הנורא, שייחסה לה התובעת נורית אחיטוב, הפך אותה ליצור בלתי-אנושי בעיני החברה. לרברי כתב-האישום רצחה מירה את בנה בן החמש בתניקה, בשירותים של מישטרת תל-אביב בסוף חודש דצמבר 1983.

קשה לאמור את סיבלה של האשה הצעירה לפני שהגיעה לספסל-הנאשמים. חייה, כפי שהתגלו בבית-המשפט, נשמעו כסיפור מרורים קלאסי מרומן למשרתות. מירה נולדה בשנת 1951 ברומניה. היא עלתה בגיל 14 ארצה עם אמה, אך לא הצליחה להתאקלם בחברה הישראלית. היא עברה מבית-ספר למוסד, וממוסד לקיבוץ, אך לא מצאה את מקומה.

חשד להרעלה מסמים

גיל 16 וחצי נישאה הנערה הבלונדית לבעלה הראשון. השניים היו יחד שנתיים והתגרשו. היא חיפשה קשר נוסף עם אדם כלשהו, ומצאה אותו עם בן-מיעוטים שהתגורר איתה כבעל לכל דבר. היא ילדה לו שני ילדים, אך לא יכלה לטפל בהם. בגלל הזנחה נמסרו הילדים לאימוץ.